

viteter op omkring disse frivillige organisationer. Men for os er det både uforståeligt og uacceptabelt, at man ikke skriver klart i lovtæksten, at kommunerne kan opfylde deres forpligtelser efter denne lovgivning i et tæt samarbejde med foreninger og private organisationer, som arbejder på børn og unge-området.

I forbindelse med regeringens netop afholdte konference om Byudvalgets arbejde kom der flere flotte indlæg fra socialdemokratiske borgmestre, som netop klart sagde, at man skulle løse disse opgaver i et tæt samarbejde med alle i kommunen værende organisationer og foreninger.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om man ikke kan få præciseret disse muligheder for kommunerne i lovtæksten ligesom i det foregående forslag, vi havde om § 105-institutionerne, hvor det klart af lovtæksten fremgik, at man kunne disse ting. Det vil vi fra Venstre meget kraftigt opfordre til, for det vil være afgørende for, om vi kan støtte de ændringer, der her er tale om på området.

Vi har en mistanke om, at regeringen ønsker at institutionsgøre dette område, når man ikke klart tilkendegiver, at man kan inddrage disse frivillige organisationer.

Dermed ligger der også en grad af mistillid til kommunerne i forslaget, synes vi. De grupper, som vi her ønsker at give relevante tilbud, skal altså efter vores opfattelse ikke gøres til klienter i et socialt system, men skal i så stor udstrækning som overhovedet muligt indgå i de tilbud, der i forvejen findes i kommunerne.

På den baggrund vil vi gå ind i udvalgsarbejdet, og vi håber, at man fra regeringens side er indstillet på at imødekomme de ønsker, vi har på området, for der skal ikke herske nogen tvivl om, at de kritiske bemærkninger, som jeg har gjort her, ikke betyder, at vi ikke ønsker, der skal være tilbud til den målgruppe, som dette her handler om.

Stefan G. Rasmussen (KF):

Når jeg i dag for første gang betræder Tingets talerstol, er det med en vis ære, men ikke bare det: Det er også en personlig glæde, at det netop blev på det socialpolitiske område, at min såkaldte politiske mødom nu skal sprænges.

Tilsyneladende ser lovforslag nr. 9 ganske harmløst ud, og som socialministeren udtrykker det i den skriftlige fremsættelse: »Der er alene tale om en teknisk/redaktionel ændring, der ikke rummer realitetsændringer i regelsættet«.

Jeg kunne godt fristes til at spørge: Hvorfor så i det hele taget bruge tid på at lave en ændring? Ligesom det kan undre mig, at man ikke allerede fra starten har udformet lovkomplekset på en sådan måde, at det blev brugervenligt og let forståeligt.

I bemærkningerne til lovforslaget og i afsnittet vedrørende dagplejen står der, at der i den private dagpleje ingen regler findes for forældreindflydelse. Det er vist en sandhed med modifikationer. Alle ved, at den, der tør tage sagen i egen hånd, som regel er drevet af holdninger, og når forældre vælger at benytte privat dagpleje frem for at benytte de tilbud, der måtte være i det offentlige system, må det skønnes, at disse forældre gør det af hensyn til deres børn og børnenes tarv. Det må da kaldes en vis form for forældreindflydelse.

Hvad angår den anden del af lovforslaget – den del, der omhandler klubtilbud og andre socialpædagogiske tilbud til større børn og unge – er det for Det Konservative Folkeparti vigtigt at understrege nødvendigheden af netop til de unge at få et bredt udvalg af tilbud, således at de ved disse aktiviteter nok styrkes som mennesker, men så sandelig også lærer at erkende det ansvar, det er at være en del af et fællesskab.

Det har aldrig været konservativ politik at fremme egoismen, men derimod i videst mulig forstand at give plads for individualisme.

Men når jeg så ser lidt nærmere på lovforslaget, forekommer det mig, at udtrykket »alene tale om en teknisk/redaktionel ændring, der ikke rummer realitetsændringer i regelsættet«, ikke helt stemmer overens med den måde, hvorpå jeg opfatter forslaget. Men bevares – det kan da skyldes min ringe politiske indsigt, eller måske at der her er tale om et snedigt forsøg på med et let pennestrøg at liste socialdemokratisk højideologisk politik ind ad bagdøren.

For ved at ophæve § 64, stk. 3, i lov om social bistand bortfalder muligheden for ved tilskud nemmere at etablere og indrette private dagpasningsordninger. Dette er – også selv om hele den venstre side af Tinget får grønne knopper, når de hører ordet »privat« – meget u hensigtsmæssigt, og hvorfor nu det?

Jo, for at kunne bevare og videreudvikle og styre det sociale system i Danmark er vi i tiden fremover nødt til at have en vis fleksibilitet indbygget i forvaltningen. Behovet for børnepasning vil som så mange andre ting være af vekslende størrelse. Ved at have et offentligt – om jeg så må at sige – produktionsapparat, der er